ډالۍ

د اروانباد اسحاق ننګيال

شعرونو ټولګه

کابل ۱۳۶۳ کال

د کورنيو چارو وزارت د سياسي چالرو لوي رياست څارندوي مجلې اداره

د انټرنيټ په مخ اوډونکې سمسور حبيبي

د سريزې پر ځاى

شعر او شاعري د ټولنيز و پيښو دانعکس غوره او مهمه وسيله ده. داسې وسيله چې کولاى شي د پيښو او پديدو ما هيت په ښکلو الفاظو او کلماتو بيان اود هغو واقعې تصوير په هنرې ډول روښانه کړي.
په داسې حال کې چې ټولنيزژوند اود ټولنې واقعيات د هنرې اثارو د توليد اصلې سر چينه ده خو هنر پخپله د خپل کيفيت له نظره چې د طبيعت، ټولنې او انسانې تفکر د ژورو څيړ نوله لارې پيد کيږي د ټولنې په بدلون او اوښتون کې بې اغيزې نه دي. د شاعر فکر او احساس عوا طف او انديښنې د پيښو دانعکاس ښکلې هينداره ده. خو دغه هينداره د شاعر د ټولنيز دريځ سره ژور ارتباط پيدا کوي. کله کله د شاعر احساس او افکار د پديدو طبيعې رنګ، ښکلا ، ښايست او جمال د عيشونو او بدمستيو د ستاينې او بيان وسيله ګرځې. مګر کله بيا د ټولنې رنځ او درد ، ستونزې او کړاو وونه او په لسګونو خوا شينې کوونکې پيښې د شاعر د عواطفو په هينداره کې انعکاس مومې.
زموږ ټولنه چې د ثور انقلاب په بريا ليتوب او د هغه په پر مختګ سره ورځ په ورځ درنګايې لاره پرا نيزي، ښکاره ده چې زموږ د شعر او هنر، شاعر او هنرمند نړې د دغه ژوند بځښونکې انقلاب دارما نو نو او دانقلاب دلارې روښانه مثالونه دې. زموږ د ټولنې په اوسنيو شرايطو کې چې دبا دارې او ستاينې وخت او زمانه تيره ده او د رنځيدلې انسان دبريا ليتوبونو غږ او ددوې هڅنده کاروان دار تجاع او امپر پاليزم د توطيو او د سايسو سره سره دنوي ژوند د لوړو پړا وونو په لور د رومې زموږ شاعران ددغه پر مختلونکې کاروان غوره تر جمانان اود هغوې احساسات او عوا طف دنوې ژوندو پلوشو منعکس کوونکې دي. دهيواد د مسلحو قواوو په تيره بيا د رندوې نه ليکو سره د داسې شاعرانو پيوستون او د دوي درزمې او حماسې آنارو منځته روړل زموږ داو سنيو قهرمانو سر تيرو ، ساتنمنا نو افسرانو او نورو منسو بينو د هڅولوله پاره مهمه ا نګيزه ده. ددوې رزمې او حماسې آثار کولاې شي تاودو مور چلونو ته لازيات شور او ځوږ و بخښې او هغه انقلابې مينې ته چې زموږ د زړه ورو او قهرمانو سر تيرو او افسرانو په وجود کې جريان لرې لا شور او قوت ورکړې.
د ((ډالۍ)) اثر هم د داسې آثارو له جملې څخه دې. موږ په داسې حال کې چې ددې شاعر اثر او احساس ستا يو دنورو ټولو هغو شاعرانو څخه چې د دوې قلمونه دانقلاب دارما نونو په دفاع کې قرار لرې، هيله من يو چې دانقلا بې رزم په ډګر کې زموږ د سر بازانو ساتنمنا نو او افسرانو غږ پورته او په خپلو آثارو کې د هغوې حماسې رهبرې کړې. مينه او درنښت

د څاندوې د نشراتو اداره

سباوون

مونږ له تیارو زړو نه راکاږو سباوون پسې ځو
وریځې په ستورو ولو لمره ستا لټون پسې ځو

د زړو ډیوې په لاس کې خیږ و آسماني ځوکو ته
د شپول له دام نه د بندي سپوږمۍ خلاصون پسې ځو

مونږ عاشقان یو په غوټیو مین زړو نه لرو
د اغزو څوکو باندې ځیرې زړه ګلګون پسې ځو

لیلا لیلا ناري وهو پسې صحرا لټو
مونږ د مجنون ملګري ګوري چې مجنون پسې ځو

وینو: رابلې شپې، مشال شپې، څراغو نه مو شپې
تکل مو کړی تورو شپو کې نوي یون پسې ځو

څو چې راټول یې نه کړو غونډ یې نه کړو یو یې نه کړو
مونږ د دې تیتو خورو خلکو پیوستون پسې ځو

ملګرو پاځې چې سرو نو سره لوبې پیل کړو
راځې راځې چې یو پاڅون او اوښتون پسې ځو

کابل ۱۲ـ۳ـ۱۲۵۴

ډالۍ   ارو ښاد اسحاق ننګیال

د وینولار

ځلیږي هره خوا کې مو د وینو مشالونه
دا سره توغونه ګوري د شهیدو بیرغونه

دې سرو لارو ته ګوري چې په وینو مو وینځلي
منزل د ژوندانه ته مو ټا کلي نښانونه

د زړه وینې به څښو خو یو قدم به پر شانه ځو
د سر په زور به لارې جوړوو په سماو غرونه

سرونو سره لوبو داورونو سین کې لامبو
د وینو په لار ځو چې څو پوره کړو ارمانونه

لیلا مو د مقصود لکه سپوږمۍ په هوا ځلي
وصال ته یې په بند بند ماتوو تور زنځیرونه

کاروان د انقلاب مو آسماني څوکو ته رسي
په هر قدم کې یږدو ورته دا خپل زلمي سرونه

دا سیل دغضبو به د دښمن په خونه سم کړو
په اور یې سوځوي دغه سرکښه تندرونه

ملګرو زه مو جارشم هر قدم په نره اخلی
زمرو په شانته نیسي نوي نوي موچلونه

کابل ۸ـ۶ـ۱۳۶۲

ډالۍ   اروښاد اسحاق ننګيال

زما مينه

زما مينه زما عشق زما وطن دې
دا مې ځان دې دا مې روح دې دا مې تن دې
څو ژوندې يمه وطن وطن به وايم
دا مې بڼ دا مې جنت دا مې ختن دې
پروا نشته که په سرو وينو لاهو شم
هر مين د وينو سيند کې لامبوزن دې
که مې سترګې د غليمو ړندې نه کړې
راته توکړې چې بې ننګه او ډارن دې
زه د هغه پلار نيکه ربښتيني زوی يم
چې په ګور کې مردانه پروت سور کفن دې

لغمان ۸-۲-۱۳۵۳

موږ ځارندویان

داوطن بــه جـــوړ کـړو لکه نـاوې د جهان
موږ ځارندو یان
موږ ځارندو یان
ړنګه به دنیا کړو دغمو نــو درنـــځونـــو
وراني به کړو ځلې دنادو د وذلتــــونــــو
لنډه به کړو لاره ددې منډو مـــزلـــونـــو
رسو به منزل ته دخپل هیلو، امیـــدونـــو
کوږه ملا ترلـــې دي هـــدف ته یو روان
موږ ځارندو یان
موږ ځارندو یان
موږ جنګي لښکرو دز یارا یستونکو داسـرو
موږه لار ښوونکې د سـر کشوتـو پــانو
موږه مخکښان د انـقلاب د قـــافـــلو
موږه خادمان د خپـــلو لـــویـــو پرګنو
موږه ددې وطن د هسکو غرونو شنه زمریان
موږ ځارندو یان
موږ ځارندو یان
هوډ مو وسپنیې دې، تندر یـزمــو ګـوزارونه
هیلې مــو سپیځلې، مقدسه مــوجنـــګونه
نه پریږدو تر مرګه مــوچلو نـــه سنګــرو نه
ایښې مو لاسو کې قرباني ته خپـــل ســـرونه
جنګ سره موجنګ دي امن او سوله مو ارمان
موږ ځارندو یان
موږ ځارندو یان

کابل

/ ۱جدی / ۱۳۶۱

دپاڅون بهیر

دتوپان دراتلو زور دی

ګرندې سیلۍ چلیږي

تورې وریځې لویې لویې

پټې پټې ویلې کیږي

* * *

په هر ګوټ کې لګیدلې

دپاڅون غړانده اور دی

خس خاشاک پکې سوزیږي

دادنوې ژوندون شور دی

* * *

د دې توري شپې سینه کې

دارمان ستورې پیدا دي

ژربه وځلي په بیړه

دانو خیال نه دی رښتیا دی

* * *

د وطن غوږ کې چغار کړي

د تغیر بدلون سندرې

دهیواد انسان ته ښیې

د قیام په څون خبرې

*　　*　　*

سو ر جګړې را اوتلې

په مستې مستې چلیږې

لیرې لیرې به کړې دو ړې

دایې عزم دا پیمان دې

*　　*　　*

که څه شته مخکې سکرو ټې

پکې ښورې سره اورونه

په میړانه ورته دانګو

خیر که وخورو خپل سرونه

*　　*　　*

موږ به داورانې ویجاړې

وچې دښتې وچې شاړې

په خپل سرو وینو اوبه کړو

که مو غوڅې شي پرې غاړې

*　　*　　*

د (شهید) دوینو سند کې

د خو نحورو کور ورانیږي

همدغه سپېځلې وينې

بې کساته نه پاتېږي

*   *   *

ستر سيلاب مو په شنها دې

رابهېږې مست سيندونه

تندر تندر غړمبهار کا

لړزوې ځمکې هسکونه

*   *   *

دننګونو په لار نيسو

نوي نوي سنګرونه

دپاځون بهير روان دې

غوارې نوې مور چلونه

بغلان

۱۳۵۷ / ۲ / ۸

د انقلاب چيغه

تل به تور تم نه وي

ژر به رڼا شي

که شپه اوږده شي اوږده

بيا به سبا راشي

د توپانو کاروان به

په ځغاسته بيا راشي

بيا په مستو څپو

دژوند څپا راشي

جبر وستم به نه وي

ښه به دنيا راشي

د انقلاب چيغه به

رښتيا رښتيا راشي

بغلان

۲ / ۱۲ / ۱۳۵۵

د هیلو بڼ

زړګـې شـو راتــه ویـلی پـه ګـریـوان ورژیــده
ککـونـه مـې پـه مـخ لـکه بـــاران ورژیـــده
جـــرس چـــې پـــه غـوغـا د بـیـلـتون او د هـجران
د هـــیـلـو بـڼ بـې بـــاده بـــې خــــزان ورژیده
ګـوګــل نــه مــروری شــوی د سـرو ویـنو غـوټې
بـلـبـل یـې فــــریادی شـــو ګـــلـــستان ورژیـده
شـــهیـــدی مـی شـــوی خـدا یه !د زلـمی عمر اسری
د ژونـد ستـــوری مـــې ورو ورو له آسـمـان ورژیـده
ژړا مــــې کــه پــه ښـکلـو بــانـدی نـه کـوی اثـر
خـــو زمـا مـړ او وسـلګـیــو تـــه جـهان ورژیـده
اوس راشـــی لـړ خـــو وپـــوښتــی لـه حـاله د ننګیال
چـــې خـــنـګه یـــی پـــه هـــیـلـو ګــورستان ورژیـده

زما هوډ

که مې سر په بیخ کې غوڅ شي له تنې نه
که مې زړه په منګولو وځي له سینې نه
که مې دواړه سترګې سر نه رابهر شي
په ګولو که مې سوري سوري ټټر شي
که مې ژبه په چاړو له حلقه پرې شي
که مې سرې وینې رګونه را خوري شي
د وطن په ننګ دا ټول په ځان منمه
زه افغان یمه خپل هوډ پوره کومه

* * *

پت میړانه راته پاتې له پلرو ده
ننګ، همت راته میراث د پلار نیکو ده
زه د تورو د شرنګا په ډګر لوی یم
زه د سترهسکو غرو د څوکو زوی یم
ما ته مور د غیرت درس راکړ شیدو کې
روزل شوی یم په غیږ د تو پانو کې
زه توپان یم سیلاوونه ویښومه
زه افغان یمه خپل هوډ پوره کومه

* * *

دا وطـــن زمـــا او زمـــا د بـــچو کـــور دی

دا وطـــن مـــې د انـــا او بـــابـــا گـــــور دی

دا مـــــی مـــینه دا مـــی ویـــنه دا مـــی تـــن دی

دا وطـــن د هـــر افـــغـــــان زړه او بـــــدن دی

دا ټـــا ټـــو بـــی د بـاد تـــورو جـــنـــگیـــالـــو دی

دا زانـــگـو د غـــیـــرت مـــنـــو پـــر گـــنـــو دی

زه بـــه دا وطـــن پـــه ســـرو ویـــنو ســاتـــمه

زه افـــغان یـــمـــه خـــپل هـــوډ پـــوره کـــومـــه

* * *

دا وطـــن مـــی د گـــور بـــتـــو زمـــر و ځـــالـــه

دا وطـــن پـــه ټـــول جـــهان ورکـــوم چـــالـــه

د ســـیلاب خـــوړونـــو خـــاوره ده ســـپـــیـخلې

کـــارنـــامـــی یـــی پـــه جـــهان بـــریـــښنی ویـــاړلی

د غـــیرت غـــرېـــی جـگ شـوی تـــر مـــعـــراجـه

هـــر غـــلـــیـــم یـــی دی پـــه خـــاوره کـــې تـــا را جـــه

زه یـــی پـــت ځـــیـــنی خـــپـــل ســـر قـــربـــانـومه

زه افـــغان یـــمه خـــپل هـــوډ پـــوره کـــومـــه

ډالۍ

اروښاد اسحاق ننګيال

سپينکې مخ

نـــه پـــو هيـږم دادې مـــخ دي کــه آفتاب
چـــې ميـــــن زړو نـــه چـــوي لـــکه حباب
ســپـيـن رخســـار دې هسې نـــورشيندې په ګلو
چـــي لالـــه ورځيـــنې اخـــلې آب و تـــاب
د لـــه ښکـــلې سبيـــنکې مـخ ځينې کړې شرم
چـــې پـــه شپـــه کې ځان ظاهر کاندې مهتاب
چې نظر دې د ګلبـــڼ پـه ګلو پـريـوځې يـوځې
مـــخ پـــه پـــانـو پـتـول کـــا ګـل ګلاب
ستـــا د ســرو لبـــو نـــشه چې مـاليـدلې
اوس پـــه مـــا کـــله تـــاثـــير کـړې خم شراب
زاهـــدان دزمـــانـــې بـه زهـد هيــر کړې
کـــه ښکـــاره نـــازک صـــورت کـړې له حجاب
مـــړاوې مـــړاوې راتـــه مه ګوره ويريږم
چـــې مـــې نـه کـــړې د ښـو پـــه سيخ کباب
زه دې خـــاورې د قـــدم پـــه سترګـو موښم
تـــه مـــې وژنـــې پـــه چـــاړو لـکه قصاب
زه دې جـــار شـــم درنـــه وګـــرځـــم زر وارې
لـــږ مـــې ســـاتـــه نـــور د هجـــر لـه عذاب

کابل

۱۳۶۲ / ۱ / ۲۲

زلمي حسن

دا مې زړه دې که په اور سوي کباب

نه پوهیږم یا سپر غې دي یا حباب

چې لمبې مې د ګوګل له څوکو خیږي

داغذاب د محبت دي که ثواب

په مستې مستې یې عقل نه بهر کړم

ټنګوي زما د سوي زړه رباب

له خماره مې په وینو نه مړیږي

په مزه مزه یې څښې لکه شراب

په ملا لو خمارو سترګو مې وژنې

سر تر پایه یم له ویرې ضطراب

دزلمي حسن له ما صدقه غواړې

قتلوي مې په بڼو لکه قصاب

نور به نوم د محبت په خوله وانه خلم

که (ننګیال) ووت له دې غمه کامیاب

اروښاد اسحاق ننګیال

دجنو لاره

((هرګز به توبه نه کړم)) لــه شـــرابـــو شـرابــې یم
ســـاقـې جـامـــو نه راکه چې خراب او خمـــارې یم

زاهـــد دي تسبیحات که د جنـــت پــه تــمه تـــمه
له مـــا ســـره یـــې څــه دې زه په خپله دوزخې یم

پروا د کبـــاب مـــکړه د تــاکـــونـــو زوښې راکه
دزړه غـــوښـــې بـــه خورمه هم کباب هم کبابې یم

داعقـــل رانـــه واخـــله خـــدای له پاره مې فروشه
د مینـــې سمنـــدر کـــې یاغې شوي توپانې یم

کعبـــه مـــــې میکده ده زما له نورو سره څه دی
دا څـــکه لـــه ازل نـــه دې کعبه کې زندانې یم

(ننګیال) درنـــه څمـــه د جنون پـــه لـــویه لاره
لـــه ټـــولـــو سترګـــو لیرې یو اغزې بیابانې یم

کابل

۱۳۶۲ / ۷ / ۱۷

د بزګر خونه

په نړېدو شول زاړه قصرونه
په رپېدو شول سره بیرغونه
د دنګو دنګو بنګولو په څوکو
په لګېدو شول غلې اورونه
ځوانې څپې شوې په منډو منډو
په ویښېدو شول ویده بادونه
هتکړې ماتې، زولنې ماتې
لیرې شول زموږ له خولې مهرونه
ابا سین مست شو هندوکش ناڅې
په غورېدو شول پټ تندرونه
هیلې تازه شوې بیا راټو کېږي
سینو کې شور کا ځپلې زړونه
نورې شوې ورانې دوینو لارې
سپینه رڼا شوه د بزګر خونه
لنډ کړل له بیخه غضب د خلکو
ناولې چارې خونې لاسونه
بیا راژوندې شوې د غیرت چیغې
داد عمرو نو چوپ فریادونه
ملګېو وایې په چیغو چیغو
تل دې ژوندې وي انقلابونه

پلخمرې
۱۳۵۷/۲/۱۰

خوشپه سبا شوه

دآسمان ستورو تورو شپو کې ستر ګکونه وهل

سپينې رڼا ته يې مطربو ربابونه وهل

بلبل دپاو او ښاخونو سره

بورا نازکو سرو مخونو سره

نسيم دګلو له عطرونو سره

زما په زړه يې ويده اور دعاشقۍ ويښاوه

لمبې خورې شوې

ساقي په لاس کې راته جام دميو ناب ښوراوه

آشنا په خولې کې راته سرو

شونډو شراب زبيښاوه

زه دنشو خوږو خيالونو سره

دخوږې مينې مکيزونو سره

ديار په غيږ کې دخوبونو سره

دادمستيو په تالو کې زنګيدم زنګيدم

دوصال شپه وه

داله مستيه زما غيږ کې ښوريده ښوريده

زه له خوښيه ددې غيږ کې تخنيدم تخنيدم

زه يې له تنکو تنکو لبانو سره

زه يې دزلفو له مارانو سره

زه يې خمارو سرو چشمانو سره

په پټه پټه غلې شانته لوبيدم ، لوبيدم

خو شپه سبا شوه !!

کابل

۱۳۶۰ / ۷ / ۱۶

پروا نشته

که هر څــــه په درد او غم کې تار په تار يم
هسې نه چې ستـا له مينـــې تو به ګار يم

په باران د کانړي کرښــــه نـــه ورانيـــږي
زه د کاڼـــي کرښـــه هســـې استوار يم

اوره اوره ديـــار غـــمه پـــه مـــا اوره
وراتـــلو تـــه دې شپـــې ورځې انتظار يم

کوکې کوکې ډار او تـرس له سوزه نه کړم
سوځه سوځه ما پـه اور سـوځه تيـار يـم

د تيرو سترګو خنجر که مې پـــه زړه کـــړې
څو ژوندی يـم ستـــا دلطف به منت بار يـم

پـــروا نشـــته کـــه وفـــا نه کړې جفا کړه
خـــو همـــدومـــره راته وايه زه دې يار يم

بغلان

۱۳۵۶ / ۹ / ۳۰

وطنه پاڅه

وطنـــه پاڅـــه ، ژرشـــه ويښيــــږه
ارمــــان ته رســـي ، سره اميـــدونه
بيـــا دې ګلشن تــه، نسيــم راوړي
سره غــوړيدلي ، تنــــکي ګلــــونه

***

ولس ويښ شوې ، خلک ويښ شــوي
ســـره يـــو شــوي ، خواره کامونـه
لښکر لښکر شــــوې ،دزمــرو ډلې
دتورو بريښ دی ،دننګ ســـازونه

***

وطنــــه ګـــوره ، خپــــلو بچــو ته
دې ننګيالو ، پيغـلو زلمــــو تــــه
ګـــــوره چـــې لامبي ، دځان په وينو
ګـــوره چــې دانګـــي ، داور خپو ته

***

وطنـــه ګـــوره ، ستـــرګې رڼې کړه
زلـــزاې ښوري ، سکـــوت ماتـــيږي
هتـــکړې څـــه شوې، زولنې څه شوې
اوس دحاکمو ، پښـــو کې شـــرنګيږي

***

ځمـــکه تاوده و لمـــر نـــوراني شو
تنـــدري قـــهر ، مـــو تو پاني شو
غضـــب مـــو سول، دعيش قصرونه
تـــور زنـــدانو نه ، تور ګودالـــو نه

***

وطنـــه ګوره ، څـــه شور او زوږ دی
چـــې رانـــړي ږي ، دستـــم بارې
ظلـــم بربـــاد شو ، ظالـــم بر باد شو
له زړو يې ځا ځـــــي ، دوينـــو دارې

***

وطـــنه ګـــوره ، ستـــا پـه لمن کې
غوټۍ غوړيږي، څانـــګې نڅـــيږي

ستـــا پـــه دروکې، ستا په رغوکې

دنيکـــمرغـــيو ، ډيـــوې بلـــيږي

***

زه ترې لوګې شم ، ترې سپيلنې شـــم

ستا له اتلـــو ، باتـــور بچـــيانـــو

زه ترې قربان شم ، زه ترې قربان شـــم

ستا له شهيدو ستـــا له غـــازيانـو

***

پريږده چې ټينګ شي، زموږ په وينـو

ستا مورچلونه ، ستا سنـــګرونـــه

پـــريـــږده چې ځلي، ستا په هوا کـې

دننـــګ تـــوغـــونه ، سره بيرغونه

کابل

۱۷ / ۴ / ۱۳۶۱

دمینې غوټې

چې مې دې شونډو کې دناز خوږه خندا ولیده

مامې ژوندون سره قسم دی چې سودا ولیده

خوږې موسکا سره چې تا ویش دغمو کولو

اوس مې په زړه کې دخپل غم برخه ربښتیا ولیده

تا چې شراب دسرکو شونډو بې بها راکول

نن مې په شونډو علامه دزهرو بیا ولیده

دزړه په وینو مې دمینې غوټۍ وغوړیده

نن مې هاغه غوټۍ په باغ کې دبل چا ولیده

هغه مهرو چې تر قیامته مې دځان ګڼله

اوس مې دبل سره ترخنګه په نڅا ولیده

لغمان

۵ / ۱۱ ۱۳۵۲

نوې سرود

دوطن دهسکو غرونو

په دا جګو جګو څوکو

دپامیر هندوکش سرکې

دآمو هلمند په تل کې

بیا دلمر وړانګې ځلیږي

توري وریځې ویلې کیږي

***

دهلمند سیند په شنها دی

ستر موجونه یې نڅیږي

ځي کوکچه په غورځو پرځو

له مستیه غړمبهار کا

ابا سین کې شور اوزوږ دی

له خوښې ځنې ګډیږي

***

دیوه نوي سرود سازدی

ډالۍ

اروښاد اسحاق ننګيال

چې غرېبړي په فضا کې

ګوټ په ګوټ سيمه په سيمه

دآسمان جرقو بريښنا کې

ورکې زيرۍ ولسو ته

د سبا څرېکې شوې شپو ته

و دې خوارو پرګنو ته

***

مړاوي زړونه راغوړېږي

په سينو دزړو ځوانو

دلو ګرو ، کسب ګرو

په ګوګل دکارګرانو

دې خورو ورو کامونو

خوار ځپلو اولسونو

ځان له خاورو رابهر کړو

کونډو رنډو يتيمانو

***

ستر جکړ را الو تلې

په مستې مستې چليږي

ددې خاورې په فضا کې

ډالۍ

په دې زړه د ایشیا کې

مړاوې هیلې را ټوکیږي

ولولې مو راویښیږي

تلوسې مو هوسیږي

بیا یوه نوې ساه خپره شوه

تش کالبوت د اریانا کې

***

د تاریخ ویاړ جنې پاڼې

غورځنګونه ، پرتمونه

پت میړانه د سوبمنو

توره ډال د غیرتمنو

کارنامې د شهیدانو

د غازیانو نیکه ګانو

بیا له سر ځینې تاندیږي

تیر یادونه ژوندي کیږي

کابل

۱۳۵۹ / ۶ / ۲۶

شهيد شاعر (۱)

دا استبداد په سرو اورو کې کړېدلې شاعر
د پرګنو او د ولس غمو خوړلې شاعر
دا د زيار کښو بې وزلانو ، کونډو رنډو مين
دا رنځېدلې، زورېدلې، درديدلې شاعر

***

ده په ټول ژوند کې رښتل شوي انسانان ستايلي
ده د ولس ښادي خوښيو کې مدام خندلي
داو د خلکو چو پړي او پاړکيوال ستايوال
ده په ژړا ماتم د خلکو هر زمان ژړلي

***

داد رزمــــونــــو پیـــــکارونو سرو اورونو اتل

داد وطـــن او انقـــلاب پـه مینه مست قهرمان

داد مـــرام او ارمـــانــــونــــو داوږدې لارې مل

داددې خلکو درنځـــونو او دردو تر جـــمــــان

***

داد ملګرو شهـــیدانو پـــه لار تلـــلې شـــهیـــد

دا په خپل سرو وینولت پـت او لمبیدلې شهیـد

داد همرزمو همسنګرو قربـــان شـــوې « سنـــګر»

دادوطن خلکو « محبوب » ستر او ویاړلې شهید

کابل ۱۳۶۰

(۱) محبوب سنګر ته.

دشونډو صراحي

اشنايه نن دې ماته ځه راوړي دي که نه؟
دميو په بازار دې ځه ساتلي دي که نه

له ډيرو بې صبريو مې دسترګو کسي سوځي
ته ګوره چې له هجره مې ژړلي دي که نه

دزړه خونه مې وسپړه داغونه پکې شماره
تناکې پکې ګوره چې چاودلي دي که نه

پرې مې ږده دشونډو صراحي ترسرکو ځوکو
چې مې ورنه په غلاکې چارودلي دي که نه

دسترګو په کاسو کې دې عجيبه ترشي وينم
رقيب خو دې غوړو کې ځه ويلي دي که نه ؟

بغلان ۹ / ۶ / ۱۳۵۶

دبو سو خيراتونه

يار راسره مل شو دنيشو پـــه جنتـــونو کـــې
داخه جادو پروت دی دســاقي ډکو جامونو کې
رايې کړلې شونـــډې نذرانه کـــې دزلمي حسن
شونډې مې مړې شوې دبو سو په خيـراتونو کې
ترمې ترمې اوښکې مې له سترګو مرغلرې شوې
زيرې دوفا کوي آشنا په سترګـــکونـــو کـــې
نا څم له مستيـــه دهـــوا ياغـــي مـــرغه شومه
ګرځم يې دزلفو دباغچو په ســرو ګلـونـو کې
مخ ته يې پتـــنګ شـــومــــه دلبو يې بورا يمه
کاشکې چـــې لمبـه شمه ددوارو په اورونو کې
ډوب شـــوم لـــه مستيه دځواني په هوسونو کې
اوړم ګناهـــونو کې را اوړم ګنا هونـــو کـــې

بادغيس ۱۳ / ۹ / ۱۳۵۷

د مینې غم

چې مې زړه کې راپیدا د مینې غم شو
سپیلنې شو لو غړن قلم قلم شو

محبت یې زه په هسې رنځ اخته کړم
چې علاج ته مې طبیب له عقله کم شو

مینه اور دی په دې اور یم ستې شوې
هر سپرغۍ یې کله تیغ او کله بم شو

د مردکو په ډېلیو کې ژوندون کړم
چې مین مې زړه په سترګو د صنم شو

په نظر کې له ورایه جادو نغښتې
سحر طلسم یې په ما رقم رقم شو

ساده دل وم له انجامه خبر نه وم
اوس ارباب راته د ظلم او ستم شو

ما یې مینه رښتیانې رښتیا ګڼله
دریغه ، دریغه چې ګوهر راته شبنم شو

لغمان ۳۰ / ۱۲ / ۱۳۵۳

اوږده مزلونه

سـوځــمه داور پــه لمــبو سوځمه

هـــرې خـــواته ګورم انــګارونه دي

زړه کـــې مـــې دغـم او اندیښنو څپې

پښو کې مې چار پیره زنځیرونــه دي

نه پو هیـږم دا لاره بــه څـــومـــره وي

څومره چې پرې ځم اوږده مـــزلونه دي

نه خیږې فریاد مې له خولې نـــه خیژي

ایښي یې پــه خولې راته مهرونـــه دي

نه نه ... دا هـراس مې ویروی نه شـــي

مخ ته مې نـــژدې انقـــلابـــونـــه دي

کابل ۲۱ /حوت / ۱۳۵۴

ګلې راشه

بېــله تـــا مـــې دزړه صبرو قـرار نه شي
ګلـــې راشـــه چـــې مې اوږد انتظار نه شي

زه بـــه لاره پـــه بڼـو درتـــه جـارو کړم
چې نازک خـاطر دې چیـرې آزار نـــه شـــي

ماد هجـر پـــه اور مـــه سیځـــه ظالـــمې
داتنکې حسن دې ګوره خـونکار نـــه شـــي

زړه مـــې ستـــا دمیـنـې ډکـه خـزانه ده
ستا په شوخو کتو پام چې انـګار نه شـي

رنګه بنګه مې په غیـرکـې راخـوره شـو
نـور مـــې ویـره لـه رقیب او اغیار نه شي

بـاده پـام کـوه چـې ورو ورو ،راچلیـږه
تـوري زلـفې یـې په مخ شب وتار نه شي

کوم قد غن به یې (ننګیال) له مینې تم کړي
څو منصور غوندې په دار او سنګسار نه شي

کابل ۱۵ / ۱ ۱۳۶۲

تاهيرومه

بيا مې په زړه کې غمونه ګډ شول

بيا مې له سترګو اوښکې څڅيږي

بيا مې د عقل ستنه کړه شوه

جنون له ورايه راته مستيږي

بيمې مغزو کې ليونې شور دی

هيلې مې مړاوې مړاوې رژيږي

ای زما مينې ، ليونۍ مينې

نور درنه ځمه

تاهيرومه

***

ماوی چې ته به مې دزړه کور شې

ماوی چې ژوند ته به مې رڼا شې

ماوی چې سترګې به مې رڼا شي

زخمي زړګي ته به مې دواشي

ماوې چې مړ به راځنې اور کړي

خواته به راشي تل به زماشي

اى زما مينې ، ليونۍ مينې

نور درنه ځمه

تاهيرومه

***

دعشق په لار کې دې آيته کړم

تا په سينه کې داغونه راکړل

تا په ځو نرمو ، خوږو خبرو

دميو جام کې زهرونه راکړل

تاراته چل کې له سورکو شونډو

ماته په خوله کې اورونه راکړل

اى زما مينې، ليونۍ مينې

نور درنه ځمه

تاهیرومه

***

مینې ما پرېږده چې درنه ځمه

خیر که سوځېږم خیر که ویلیږم

یوداغ دې شته دی زما په زړه کې

زه به تر مرګه پې مشغولیږم

پرېږده چې خیال کې له تانه لرې

ستا له یادونو سره لوبیږم

ای زما مینې ، لیونۍ مینې

نور درنه ځمه

تاهیرومه

بدخشان ۲۵ / ۹ / ۱۳۶۵

خماري تنده

ســـاقـــي پیمانه واخـــله نو خمـونه تشوم
رګ رګ کـــې مې دمیـــو دریابـــونه بهوم
له ســـوزه دخمـــار او دســـاړه عقـل دلاسه
دزړه پـــه نغـــري بانـــدې اورونـــه بـلوم
پـــروا دزاهـــد مـــه کړه ساقي ژرشه راکوه یې
دوزخ راتـــه راښیـــه جنـــتونـــه نـــړوم
احتیاط چې کوم یو مټ له دې قطاره خیانت نه شي
که یو څاڅکي ترې کـــم شي قیامتونه ویښـــوم
زمـــا خمـــاري تنـــده دځـــو ورځـــو تنده نه ده
ددی تنـــدې لـــه زوره ډیـــر دردونـــه تیروم
یوداغ نه دی په زړه کې چې یې څو پیالـــې دوا شي
خمـــونـــه تشـــوم پـــرې پـــرهارونه رغـوم

کابل ۹ / ۱۱ / ۱۳۶۱

زما ګونده

یه زما زما سپیڅلیه ګونده
زما ننګ زما نا موســـــه
ته مې پت ته مې عــزت یې
ته شرف تــه مـــې ایمـــان

تا دځـــان پـــه وینو ساتم
سر ښندل زمـــا نـــاره ده
کا شکې ومرم ستا له پاره
څو پوره مې شي ارمـــان

دامې عزم دامې هوډ دی
دامې دنده دامې پریکړه
دژغورن پــه لار دې ځمه
دامې لــوړه دا پیمـــان

ستا په عشـــق او مینه پایم
تابه وایم تـــا به ســـتا یم
ستا په پت کې زما پت دی

ډالۍ

اروښاد اسحاق ننګيال

ستا په شان کې زما شان

زړه مې خوځي ستا لپاره
سر به ښندم ستا لپاره
شهيدان به دې ګټمه
که مې ځای شي ګورستان

ستا درنه غيرت کې لوی شوم
تا دژوند درسونه راکړل
تا عاقل کړم تا اګاه کړم
يې له موره راته ګران

زه دتا په نامه وياړم
زه پتنګ ته مې ډيوه يې
پريږده پريږده چې مې ژوند کړم
ستا له مينې نه قربان

ما منلي ستا په عشق کې
درد او مرګ په دواړو سترګو
که ايرې شم ستا لپاره
دا به هم ګڼم ارزان

کابل ۱۱ / جدي / ۱۳۵۸

د مینې سوز

لکه ماته چې د مینې سوز رسیږي
هسې کله په اور شمعې ویلې کیږي
هر سپر غۍ داور زما د زړګي کور شو
هډ هډو کې راته سیځي ایره کیږي
ربه چاته ګریوان څیرې کړم وژاړم
چې مې یار راته د بل په خوله لمسیږي
که هر څو مره بار د خاورو په سر باد کړم
خو فریاد مې د چا غوږ ته نه رسیږي
هیڅ اثر مې د ژړا وربانـدې نه کا
مسخرې کوي په اوښکو مې خندیږي
که هر څه نصیحتونه زړه ته وکړم
لیونۍ شي د ماشوم په څیر ژړیږي
مینه نه ده خوشې خوشې غولول دي
نن زما سبا د بل غیږ کې نڅیږي
نه پوهیږم د دې عشق انجام به څه وي
دا اوږده لاره به څو راته لنډیږي

کابل ۱۶ / ۹ / ۱۳۵۳

څه ښه شپه وه

څـه ښه شپه وه مې خوړل وو خندیدل وو

څـــه ښـــه شپه وه نڅـیدل وو ګډیدل وو

څــه ښـــه شپـــه وه درندانو پا چاهي وه

څــه ښــه شپـــه وه دخمونو تشیدل وو

***

څه ښـــه شپـــه دګلرخـو ځـــلیدل وو

څه ښه شپه وه د سرو شونډو زبیښول وو

څه ښه شپه وه دجامـــونو شراو شور وو

څه ښه شپه وه ښکـــلول وو تخنـــول وو

***

څه ښـــه شپـــه وه راته پیغـلې ګډیدلې

څه ښه شپه وه تـوری زلفــې ښــوریدلې

څه ښه شپه وه څومره مست وم څه بې خوده

څه ښه شپه وه څه پايزيبـــې شرنګيدلـــې

***

څه ښـــه شپـــه وه درنـــد انو ليونتوب ؤ

څـــه ښـــه شپـــه وه دمستانو بد مستوب ؤ

څه ښه شپه وه څه بـــازار ؤ ، دعيشـــونـــو

څه ښه شپه وه بې هوښي کې هوښيار توب ؤ

***

څـــه ښـــه شپه وه څـــه تارونه غږيـــدلو

څه ښه شپه وه ويده زړونه ويښيـــدلو

څه ښه شپه وه بې غمي وه ، آرامي وه

څه ښه شپه وه يار مې غيږ کې لوبيدلو

***

څه شيبې وې څـــه يادونه څه بزمـــونه

څه شپې وې څه ګډاوې څه ســـازونه

څه شیبې وې څه دیار مینه خوږه وه

څه شیبې وې څه یې غیږه کې خوبونه

***

داویده وه ما یې زلفې لوبولې

داویده وه ما یې سرې شونډې رودلې

داویده وه دحیا لمن کې پټه

داویده وه دحیا لمن کې پټه

***

ربه څه شو ! اوس زما جهان دمینې

ربه څه شو ! دازما ارمان دمینې

ربه څه شوه دازما لیونۍ څه شوه

ولی راغی بیا په ما خزان دمینې

کابل ۱۳ / ۵ / ۱۳۵۴

غوليدلو هيواد والو ته

يه وطوانوالو ، يه هيـــوادوالـــو

يه لرې لرې ، يه پـــرديســـانـــو

يه غـــوليدلـــو دوطن خـــلکـو

يه دبل کـــور کې ، مساپـــرانـــو

***

يــه شـــمله ورو ، يــه ړيـــرورو

شمله مو څه شوه ، همت مو څه شو

ولې سوداشوې ، دبل په لمخـــه

برم مو څه شو ، غيرت مو څه شـــو

***

اوس راته رسي ، دغرو له ها خوا

ستاسو له پښو نه دزولنو شور

په سترګو وينم ، په غوړو اورم

ستاسو لاسونه، داتکړو شور

***

«اوس دبادونو مستــو ځپو کې

ماته رارسـي ساسـو غوړونه»

ګورم چې لـوړ شول دآسمان زړه ته

دتاسو چیغې ، کړیکې آهــونــه

***

ګورم چې څنګه ددام مرغۍ شوې

دښکاري لاس کې به حلالیــږي

ستاسو پټ وینم چې درنه تښتي

په دې ډاریږم چې رسوا کیــږي

***

یــه وریــو تــږیو لــوڅو لغړو

یه دعمرونـو رنــځـو وهــلو

یه دردیدلو ، یه کــړیــدلــو

خــوږمنو خلکو غمــو خوړلو

***

داڅومره ننګ دی دا څومره شرم

چې افغانان دې له وطن تښتـــي

دا به نو کوم يو عقـل قبـــول کا
چې بلبلان دې له ګلشن تښتـــي

***

دا وطن ستا وو ، دا وطـــن ستـــا دی
دا وطـــن پـــاتې لـــه پلار نيکونو
دا مـــو ګټلې دا مـــو ســـاتـــلـــې
دځان په غوښـــو دزړه پـــه وينـــو

***

راشی پـــه مينه دوطـــن غيـــرته
دوطن ستـــرګی درتـــه کـــږې دي
اوس مو په خاوره سباوون ښوري
دانقلاب پرې سپيدی خـــورې دي

۱۴ / دلو ۱۳۶۱

دمیني ځنکندن

څومره سخت ساعت دی دغم کاڼي را اوریـــږي
دریغه ، دریغه ، دریغه چې اشنا رانه بیلیـــږي

ما خـو دژونــد څړیــکه داشنا مخ کې لیـــدله
پوه شو مــــه چې اوس مې دژوندون پاڼه رژیږي

فکر او عقــل واړه رانــــه لاړل او یاغـــي شول
بـــاد دلیــــو نتوب راته پــــه سر او مخ لګیږي

مینه مې په زړه کې په سلګو شوه ځنــکدن کړي
کاڼي بو تـــي ګوره چې زما پــه حـــال ژړیـــږي

مـــرګه رارسیـــږه خـــدای له پـــاره مه تمیږه
دابه څه ژوندون وي چـــې بـــې یاره به تیریـــږي

ډوب شو مه «ننګیاله» نور په شرم او پیغور کې
هر څه ته چې ګورم ورنه سترګې مـــې شرمیـــږي

بادغیس ۱۳۵۸/۷/۲۴

دابه مې سزاوي

ننه په زړګي کې مې لمبې لـګي

مستۍ ليونۍ دغم څپــې لګــي

شورکوي په زړه کې مې غوغا کوي

ساز کوي ، اواز کوي نڅـا کــوي

اوس ليـونـــۍ کيـــږم

خدای چې مروره رانه ميـــنه شـــوه

اوس مې نو خوراک دزړګي وينه شوه

څه وکړم ګريوان چاته پاره کـــړمـــه

چاته دازخمي زړګې ښــکاره کـــړمـــه

وه ژاړمه چـــاوته نـــاره کـــړمـــه

اه مې هيڅ څوک نه اوري

خیـــر دی دیار عشق کې سودايي ښه یم

ورک لــه کور اوکلي سودايي ښه یـــم

پریــږده لادغم پـــه اور کباب شـــمـــه

وســـوځم لمبـــه شمـــه خو ناب شمـــه

ومـــرمه زړه چـاودې شم حباب شمـــه

دابــه مـــې سـزاوي

کابل ۴/دلو /۱۳۵۹

نجلۍ

بيا د مطرب په نوا مسته ده نڅيـــږي نجلـــۍ

پاې زيبه مه يې شرنګوه چي رسوا کيږي نجلـــۍ

ميــــګونې شونډې يې خمار د مې خورو ما تـــوي

مسکې شي وخاندي غوټې غوندې غوړيږي نجلۍ

ځلين رخسار يې د آسمان زيب او بريښنا شرموي

سپوږميه بريوزه چي رڼا ته دې خنـــديږي نجلـــۍ

بيا د نرګس او لاله رنګ مړاوې زيبنلې ښـــکارې

ځګه په لښتو يې شوخـــې کـوې لوبيږي نجلـــۍ

زړګيــــه غلــې شـــه آواز د تـــو پومــــه وباسه

بيا به په منډو شي حياور ځي شرميـــږي نجلـــۍ

بغلان

۱۳۵۵ / ۱۲ / ۶

د مغان خرابات

بیــا څــه شـور ده څه غوغا ده د مغان په خرابات کې

څــه د عشــق نغمې غـرېږي د مطربو پــه رباب کــې

څــه کــړ نګار دې د جامونو څــه بازار دې د مستیــو

څه خــــورې نشـې پـرتې دي د ساقي په میــو ناب کې

بـــې هوښـې دې بیخــو دی دي جهـــان د بې غمیــو

غم اندوه لره ځاې نشتــه د رندا نو په کــتاب کــــې

اې زاهده ای نا صـحه ما ته وعظ نصیحت مـــه کـــړه

هسې خوند چې دلته شته دی نه مسجد او نه محراب کې

ساقې راکړه پیالې راکـــــړه راکـــوه یې را کوه یــــــې

څو چې ډوب شمه لاهو شم داد سرو میودریـــاب کــې

دا مې کور کړه د خوښیو میخانه زما مســــکن کـــړه

څو ژوندې یم پکې پایم د نشو سیل او سیــــلاب کــې

لغمان

۱۳۵۳ / ۲ / ۳۰

د پښتو خبره

آشنا يه ګوره خـــوا ته دې په غلا راغلې يم
ديدن ته دې په پټه پټـــه بيا راغلـــې يـــم

له و همه د چو غلو له هراس د رقيـــبـانـــو
ترخنګ دې په الله او بسم الله راغـــلې يـــم

نن بيا د تنکي حسن غوړېدلو بـــاغيچو تـــه
بلبل غوندې په چيغو پـــه ژړا راغلـــې يـــم

په ياد د آدمخورو ، ليونو ، مخمو رو ستـــرګو
مجنون غوندې له دښتو او سارا راغلـــې يـــم

يو جام د ميو راکه له سورکو ميګو نو شونـډو
په ډېرې بې صبرۍ او وار خطا راغلـــې يـــم

د خدای له پاره نور را تـــه د تلـــو خبرې مه کړه
داو ښکو له جرګو له جرګو سره همرا راغلې يم

رټـــل د عـــاشقـــانـــو د پښتـــو خبره نه ده
ننګيـــال درتـــه پـــه عـــذرو په دعا راغلې يم

کابل

۱۳۵۴ / دلو / ۱۷

ساقي

وخوړمه خدايږو داغمجنې زمـانې ســاقي
راوړه راته راوړه دمستيو پيمـانې ساقـــي

وبــه چو له غـــمه اشنـا ځکي ځکي ژرکوه
ډکې کړه په بيړه له شرابونه پيـالۍ ساقـــي

ستــادې دشــرابو په پاکې او تقـــدس قسم
مکړه راته مکړه دومره دومره بهـانې ســاقي

عقل رانه واخله دجنـــــون لارې راوښيــه
ومې سوځه زړه کې دغمـــونو خزانې ساقـــي

نور به توبې نه کړم کاشکې داتوبه مې ماته کړې
کوربه ميکده کړم راکړه ځاى په ميخانۍ سافي

داسوال مې قبول کړه نور دزهد په لار نه ځمـــه
خوښ په خرابات يم مناجات نه مې توبې ساقـــي

۱۳۵۳ کال / لغمان

دبهار شپه

دبهــــار رنګینـــه شپــه وای

زه اوتـــه ســـره هـمـرا وای

دمطـــربـو تـــرانـــې وای

ورتـــه دواړه پـــه نخـــا وای

***

کنـــډولـــۍ وای دشـــرابو

شنـــۍ پیـالې مو کړنګولای

بلـــبـــلان پـــه چغیـــدو وای

دګلـــزار پـــه تمـــاشـــا وای

***

داوبـــو پـــه شـرشـرو کې

ګـــډیـــدلای لمبـــیـــدلای

هيڅوک نه وای هيڅوک نه وای

پـه قـهقـا وای پـه خنـدا وای

***

پـه شنـــو بو تـــو غزيـدلای

شبنـــم ورو ورو اوريـــدلای

شپـــه لاهـــم پســـې اوږده وای

نه رڼـــا وای نـــه سبـــا وای

***

ستا دزلفو سيـــوري لاندې

پـه خوږو خوبو ويـــده وای

تا پـــه مينـــه نـــازولـــی

نه اندوه نه واويـــــلا وای

۱۳۵۳ کال لغمان

دحسن ډیوې

زړه مـــې دتـــا پـه دیـدنو موړ نه شو
باغ په دا ډیرو پسرلو مـــوړ نـــه شو
څو یـــې راپـــورته کړل داور جامونه
ساقي په ډکو پیمانو مـــوړ نه شـــو
ستـــا دښـــکلا په اور سیځلې میـــن
لکـــه پتنګ په سوځیدو موړ نه شـــو
زړه مـــې شبنم غوندې دګل په څـولۍ
ستـــا په سینه په وید یدو موړ نه دی
لـــړ رانـــږدې که دسرو شـــونډو غوټۍ
وږی خـــاطـــر مې په بو سو موړ نه شو
دکلـــو غیـــږ کې زبیښل شوې بورا
دســـره ګلاب په اننګو موړ نه شـــو
لـــږ راتـــه بلـــې کـــړه دحســـن ډیـــوې
«ننګیال» یې اورکې په سوځو موړ نه شو

کابل ۸ / ۸ / ۱۳۵۹

دمينې لار

دا جمل خټک د دې غزل په اقتفا

که په متقل لاره تيرېږې په مقتل ورځو

داخل جانان پسې ملګرو تر منزل ورځو

ورځو ورځو ديار در شل ته په برغل ورځو

مورېږې ديدن پسې دوينو په بدل ورځو

پرېږده چې خوځې هره خواکې داجل وزرونه

مونږه سر تيري يو په خواکې د اجل ورځو

څو چې له ورايه يې د حسن ډيوې بلې نه شي

تر هغو پورې به دزړونو په مشعل ورځو

خير که په دغه لار کې ټول له ښنو وغورځيږو

ډالۍ

اروښاد اسحاق ننګيال

دزړه په سر باندې دمينې په تکـــل ورځـــو

دمغرور حسن د مغرور جمال ليده پـــه تـــمه

دآد مخـــوروخوني سترګو په مور چل ورځـو

که يې د زلفو تروږمې وي د تلو لاره نـــه وي

موږ يې د ټيک درنا يې په جل او بل ورځـــو

چې يې د شونډو دګر مې په تصور مستيـــږو

که مو په سترګورابنکاره شي په متقل ورځـو

کابل

۱۳۶۲ / دلو / ۱۰

زما زړه

ربه څـــومـــره نـــا قـــرار دی زما زړه

د چا غـم کـې ګرفتـــار دې زمـــا زړه

نه پوهیـږم چاپه کوم تقـصیر نیـــولـې

چې لایـــق يې د سنګســـار دې زمـــا زړه

دابـه څـوک وي چې د غـــم پیتې رالیږي

چې هــــــردم ورنـــه آزار دې زمـــا زړه

داد چا په سینـــه ناست ښکاري بازان دې

چـــې زخمــــــې يې په منقار دې زما زړه

زمـــا خــــدايه دا خوني سترګې د چادي

چـــې ګـــولو کـې يې حصار دې زما زړه

داد کـــومـــې دلـــر بادشونـدواور دې

چـــې ستـــې يـــې په انـــګار دې زما زړه

نه پوهیږم دانا دودې پـــه مـــا څـوک کړي

چې همیش تــرې نـــا زار زار دې زمـــا زړه

جلال آباد

۱۳۶۱ / حوت / ۱۸

ارونباد اسحاق ننگیال

ډالۍ

د بهار وږمه

د بهار وږمه چلیږي ګډ وي څانګې ښاخـونـــه
زړه ځمګه ځوانه شوې ښکلوي ګلو مخـــونـــه

د بهار مستو شیبو کې په دې ښکلیو باغیچو کې
مطربان سره ټول شوي غــږوي دزړو تـــارونــه

د خمار په وینو لژند جادوګر ماښام مســت شوې
دافق په شونډو خښ دي تخنوي دستورو زړونــه

د سکروټو جام په لاس کې ساقې اور سره لوبیږي
تشوي داور خمو نه هیر وي پې خپـل غمـــونـــه

یو بازار دې د مستیـــو یو جـــهان د بیـخودیـو
د هـــر بـــوټې له شـا خیږي د پیغلو ټو آوا زونه

مادلې دلـــې راوړي ســـره ګلـــونه د لالـــه وو
ښکلـــو مـــه یـــې پـــه پانو د شهیدو مزارونه

کابل

۲۸/۱۲/۱۳۶۲

دیارې دود

د حمید مومند ددې غزل په اقتفا:

یار راځینې لاړه پسې نه مرم ژوندې پایم

تو زما په مینه چې لا پایم بـــې وفا یـــم

یار مـــې مساپـــر شو زه لا پـــایـــم پـــه دنیـــا

((تو زما په مینه)) زمـا پـــه عشـــق او پـــه وفا

نه مې ځان حلال کړ نه مې وسو ځـاو په اوکـــې

نه پـــه ژړا ســـر شـــوم نـــه مې هیره کړه خـنـدا

نه مې ورته پل د هر قدم په سترګو ښـــکل کـــړ

نه یې شـوم ملـــګرې د سفـــر او نـــه هـمـرا

نـــه مـــې ســـر له کاڼـو سره وجنـګاوه په زوره

نه مـــې ځـــان لاهو کړ په کوم سیند او پـــه دریا

دا بـــې حسه زړه مې څه له کاڼو شـګـو جوړ دې

نه په چیغو سر شـــو نـــه پـــرې وشـــوه څه بلا

دود دیارې دا و چـــې لـــه غمـــه لیـــونې وای

نه له غمه مړ شوم نـه ملنګ کچکـــول تر شـــا

زما په شان بې پته محبت کې مونـــده نـــه شي

نشته عـــاشقې کـــې مـــا رسوا غوندې رسوا

درزم ورځې

اوښکې مې لیمو ځنې په مخ دوڅیدو نه دي

سوي پرهارونه مې دزړه په رغیدو نه دي

مانه دبهار وږم دشعر په ژبه مه غواړې

دازخمي حواس مې دبهار او پسرلو نه دي

ما دحسن باغ او دسپوږمۍ جلوو ته مه بولې

داغمجنې سترګې مې دحسن او جلوو نه دي

پریږدی چې سرې شونډې د سره جام په شونډو خښې شي

زما داترخې شونډې دشرابو دنشو نه دي

زه به څنګه دار باندې دزلفو ښکلا ولیکم

داد دار شعرونه دي دزلفو دمسرو نه دي

پریږدی دار په غاړه درزمو ترانې جوړې کړم

داد رزم ورځې دي دبزم او میلو نه دي

۲۲ / ۹ / ۱۳۵۸

ډالۍ

اروښاد اسحاق ننګیال

دحسن څرېکې

لکه سپوږمۍ له وریځو وځي ځلیږي پسې
دزلفو سیوری یې په مخ راشي پټیږي پسې
دزړه مرغۍ مې پسې پورته شي نیوې یې نه شي
ویلې شي وڅاڅي نارې وهي چغیږي پسې
ای دحرمان لمبو راپریوځې ما وسوځوې
مینه وینه مې تاوده کړې چې سړیږي پسې
لیونې زړه مې پسې سترې شو دیدن لټوي
لکه ماشوم وړې سلګۍ وهي ژړیږي پسې
نسیمه جار دې شم دزلفو جال یې ونړوه
چې یې دحسن څرېکې وځغلي بلیږي پسې
نور به «ننګیال» دملنګۍ کچکول خالي رانه وړي
دیدن دمینې لټوي غورځي پرزیږي پسې

بدخشان ۲۶ / ۹ / ۱۳۵۶

دوزخي عمر

ساقي خداى لپاره وسوم څه د څښو جامونه راکه
د ګمراه عـــقل له پښـو مې د جنون وزرونه واکه
کـــړوي مـــې کړوي مې د خمار ليونۍ کړيـــکې
جګـــې جـــګې ساقي جګې په نشو يې وار خطاکه
تـــويوم درته په خدا يږو په خمُ خمُ ګوهر داوښکو
پـــه بـــدل دهريو خمُ يې راته يو څاڅکې اهداکه
دژونـــدون ستـــړې بيړۍ مې والله په ډوبيدو ده
دنشـــو پـــه توپـــانو يې راته پورته په هواکه
د ګنـــاه خبـــرې پريږده زه رسوا ګنهکار خوښ يم
ما دتا لمن نيولې ټول عـــالـم کې مې رســـواکه
دوزخي لنډکې عمر مې دمرګ پو لـــې ته بيـــايي
دا وروستې شيبې ، لحظې مې له مستۍ سره پخلاکه

کابل ۹ /۹ ۱۳۶۲

اروښاد اسحاق ننګيال ډالۍ

دوينو مشال

قصاص که اخلې څوک له چانه د خطا په ګناه
ته خو مې وژنې خدای له پاره دوفا پــــه ګناه

ژبه مې ګونګه شي له ويرې څه ويلاې نه شم
چې مـــې رټـــې هـــم د خندا هم دژړا په ګناه

زه دې ديـــدن تـــه بلوم دزړه دوينو مشال
ته مې شړې له ځانــه ولې درښـا په ګنـــاه

زه لکه شمعه تاته ژاړم پـــه زړه اور لګـــوم
ته مې په مخ وهې داوښکو دلمبا پـــه ګناه

لړ مې دزړه داغونه ګوره هم دذهن پـــرهـــار
بيا مې لمبو کې سوځوه ديوه رسوا په ګناه

کابل ۱۳۵۹

انګوري پيالې

ستوري د سحـــر په راختلو دي
شونډې د غوټۍ په غوړېدلو دي
زړونـــه تخنـوي د پسـرلي ورېم
زلفـــې د سنبل په رپيـــدلو دي
خانـــدي راته جام د ګلابـــي نشو
ګوتې د ساقي د مچـولـــو دي
حسن د بهار ، د ميو سرې پيـــالې
خدايږو ، چې ژوندی د تيرولـو دي
نن مې په زړګي کې د زخمو پـــولې
ښکاري چې نواوس درغيـــدلو دي
داميګونې شونډې انګوري پيالې
خولې که د زبيښلو ، ويلولـــو دي
دادغم لښکرې د عمـــرو ميلمۍ
زړه نه د ننګيال په ورکيـــدلو دي

کابل

۲۳ / دلو / ۱۳۶۱

ليوني مينه

يـاره سـتـا پـه محبـت زما قسـم دی

چې يوه شيبــه دهجـر په مـا غـم دی

هســې زه بـې صبــره تـرې دليدو يم

لکــه تــرې مړاوې ګل چــې دشبنم دی

بيـا دې ميــه ليــونې شوه ځنډنې شوه

نه پو هيږم دانــو څه ظلـم او ستــم دی

چې مې زړه کې ستا دعشق لمبه خوره شوه

اوس نو ځکه لوغړن قــلــم قــلــم دی

که فرمان مې دمرګي راشــي فــرق نه کا

خو هراس مې ستا له عشقـه دم پــه دم دی

څو ژوندی ستا دمينې بنـدګــي کــړم

ما منلې ستا په عشق کې هرمـــاتـم دی

لغمان ۱۳۵۴

دشهيدانو مزار

داچې خوځي په هوا کې په مستۍ مستۍ رپيږي
سـره توغــونه دي ويارلي څومره فخر کا نازيږي
دانــارې دي دشـــهيدو نښـــانــونــه داتــلو
سرې لمبې دي دسرو وينو دغيرت غر ترې جګيږي

***

قافله دميړنو ده ستر کاروان دننــګيـــاليـــو
دادپت ، همت بچـــي دي دا لښکر دتورياليـــو
سر ښندونکي دوطن دي مينـــان د اولسونـــو
شهيدان دي دټاټوبي ويار په داسې جنګياليو

***

دوی اتل او باتوران دي ميړني قهرمـــانـــان دي
داوطن و دوی ته شمعه دوی يې سوي پتنګان دي
دوی ددې وطن له پته قربا شوي نثـــار شـــوي
دارښتيني افغانان دي ، دارښتيني افغانـــان دي

۱۳۶۱ کابل دشهيدانو غونډې

دانقلاب جشن

دا جشن زموږ جشن دا ښکلې او زيبا جشن
دا زموږ دخلکو دننګونو او رښتيا جشـــن
دامو دجنګونو ، درزمونو دځلا جشـــــن
دامو دمرام دارمانونو دوفـــا جشـــن
دا مو دې زخمي سترې وطن ته دښکلا جشن
داددې هيواد دخپلواکې او دبقـا جشـــن

***

دلته راته جوړ ښکلي بزمونه اټنونه شـــول
هيلې مو تازه شوې راڅوندي مو وياړونه شول
لنډه مو شوه لاره برياليي مو ارمانونه شـــول
دلته مو سر لوړي تکلونه او هوډونه شـــول
دلته مو پياوړي مورچلونه ، سنګرونه شـــول
دلته جوړ دښنه وو دښمنانو ته قبرونـــه شول
دلته آبادي دلته ښادي دلته ډولونه شـــول
دلته سره يو زمونږه ژمنی او بولونه شـــول

***

جګه شوه ناره د انقلاب مو ولس..ونونــــو کې

کلیو ، کروندو کې دوطن په سمــــو غرونو کې

وخوځیده وینه دغیرت مو په رګـــونو کـــــې

شور دازادې مو لور را لور په غرو رغونو کــې

هسکې مو پګړۍ شوې دپلرونو په ملکونو کې

زوږ دخوشحالې راته نڅا کوي ســرونو کـــــې

***

یه زما وطنه لا پوره دې ارمانـــونـــــه شــــــه

تل دې یې سر لوړي وسپنیز دې سنګرونه شـــه

هیلې دې کا میا به بریالي دې غورځنګونه شـــه

هسک دې په دنیا کې دبریو بیــــرغـونه شــــه

غوځ دې دغلیمو له تنونه اورمیږونــــه شـــــه

یه وطنه جار مو ستــــا له کانـــو نه سرونه شه

هر ځوز او اغزې دې دجنت ، ښایسته ګلــونه شه

کابل ۴/دلو/ ۱۳۶۱

پسرلی

یو خوا پسرلې دی بل دښکلیو بوی لګیږي

بیا په میکده کې بادې خم په خم تشیږي

ګوره له مستۍ نه چې هر څه نشه نشه شول

ودې چوي هغه زړه چې لا اوس هم نه ګرمیږي

باد دسبایې دبد مستیو غیږې پرانیستې

پاڼو دګلاب سره غوټۍ ناڅې لوبیږي

دلته بهاري وږمه دزړه سوزونه وژني

څوک به لیوني وي چې غمیږي نه مستیږي

څیرې شوې پردې دګناهونو دعشاقو

شونډې دمینو سره یو پربل خښیږي

ورځې دمخمورو شونډو بیا دمسیدو شوې

داسې مستانه ورځې به بیا کله رسیږي

کاڼي بو ټي واړه زما سترګو ته غوټې شي

شعر مې اباسین شي په زړګي مې رابهیږي

کابل ۲ / ۱ / ۱۳۵۹

وایه مې فروشه!

توی کړه ساقي توی کړه ستا دخم دریاب وچیږي نه

زما خماري تنده ځو پیالو باندی ماتیـــږي نـــه

وسپړه دخم غوټـــه چـــې زړه پـــکې لاهو کړمه

دادعمـــر تـــږي پـــه کاســـو باندې مړیږي نه

مـــالـــه دې قالبـــه دســـاړه عـــقـــل راباسه

دالیـــونـــۍ ذهـــن مې په بل رنګه صبریږي نه

وایه مې فروشـــه ! ساقـــي جانه زه دې جارشمه

لاره دجنـــون دلـــته تـــیریـــږي که تیـــریږي نه؟

کابل

۱۱ / ۳ / ۱۳۶۲

آرام جنون

راسې چې جامونه سره پـــورته کړو

دادخم اورونـه سره پورتـــه کـــړو

راشې دنشـــو په لمبـــو وســـوزو

سره سره انګارونه سره پورتـــه کړو

راشـــی دا ارام جنـــون را پـاڅـــوو

مست مست اوازونه سره پورته کـــړو

ګورې چې ډوبیږو دخمار په ډنــــډ

پاڅی چې سرونه ســـره پورتـــه کړو

راشی داسرې وینې راګرمـــې کـــړو

مړاوي قـدمـــونه سره پورته کـــړو

لږ خو سره تاو کـــړو درباب خوږی

وناخو غږونه ســـره پـورته کـــړو

رنګه کړو یارانـــو دتقـوا دیـــره

سر په سر خمونه ســـره پـــورته کړو

بغلان

۱۳ / ۱۲ / ۱۳۵۶

پرېږدی

پرېـږدې چې داخړې وريځـې والوزي

پرېږدی چې دلمر کلی روښـــانه شي

پرېږدی دآسمـــان له دوزخـــي زړه نه

پيغله سپوږمۍ پورته شي روانــه شــي

***

پرېږدې دآسمان له خــــړې تنډې نه

سپين ستوري راووځي بې حجابه شي

پرېږدې دازړه ځمکه هم وخـــاندي

ځوانه شي ، سمسوره شي شبابه شي

***

پريـــږدې چـــې له ګـــل سره ګلبڼو کې

بيا خـزان وهلــې بلبل ونــــاڅـــي

پرېږدې چې دسـرې غوټۍ په مخ باندې

څاڅـــکي دشبنـم به ورو ورو وڅاڅي

***

پریږدې چې دهر بـوټي له ښائینــــې

پـــورته د پیغلتــــو اوازونــــه شــــي

پــریږدې له هــــر ګــــټ له هرې تیږې نه

پورته د شپونـــکي شپیلۍ سازونه شي

***

پریږدې چې د خم دروازې خلاصې شي

پورته ترې ساقي داور جامــــونه کړي

پرېږدې چې شي ماتې دعمروتــــوبې

جــــــوړ پــــه محتسبو قیامتونه کړي

***

پریږدې د سپوږمۍ سپینې ډیوې لاندې

هر عاشق معشوق غاړې تر غاړې شــــي

پریــــــــږدې دازړې دګنــــاهو پردې

غیـــږو دمینـــو کــــې ویجاړې شي

***

پریـــــږدې دامو سپینـــو قطرو سره

ګڼه دمعشو قو دتن عطرونــــــه شي

پریږدې دآمو دغاړې هر بـــو تــــې

زلفو دجنکیو ته ګلونــــه شـــــي

***

پــریــــــږدې دا زما انقــلابي وطـــن

وخاندي بهار سره مســـتي وکــــړي

پریږدې چې دا ســـوې سپیلـنۍ خاوره

ونا څي ، موسکا وکړي خوښي وکــړي

حیرتان ۱۵ / ۳ / ۱۳۶۳

خماری عقل

راځې چي سره ووځو یو ځل بیا په سیل د ګلو
یو شور د مستې ساز کړو د جامو په کړنګو لو

نن باد د سبا وایــي زیــرې زیــرې د بـــهار
راځې چي بهار مست کړو د نشو په ګرمـــولـــو

والله چي له خماره خمـــاري عقـــل مې وژني
ساقیـــا توفیق راکـــه لږ د ځـــان د هیرولو

رقیب خو مو لمبـــو کې سو زوي په اور د هجر
راځی چي لږ ستـــي شو د پـــې مخو په کتلو

ساقي زما زړګې تـــه دوړمـــو خبـــرې راوړه
د شونـــډو په مـــوسکا کې د غوټې د خندید لو

دالویه د خاموشـــي د بیلتـــا نه راځنی یو سه
خبـــرې راتـــه مه کړه د هجـــران او بیلیدلو

ای باده زما خوا ته لـــږ څه مشک د زلفو خور که
تسـل به مـــې د زړه شـــي د آشنـــا په یادولو

بهاره داخـــل ما تـــه دوصـــال یو زیري راکه
داغم راځینې واخله خـــدای له پـــاره د سیځلو

کابل

ډالۍ

زړه راته مست شو اتڼو نه کوي

په بې صبرۍ رانه پرواز غواړي

ګوګله لارور کـه چي والــوزي

هوا بازي لکه د بازغــــواړي

* * *

بیا مې مغزو کې شه غوغا خوره ده

غواړې چي مست او لیونې مي کړي

د کومــي مینـــي او وفـا پـه خاطر

غواړې چي سوې سپیلنې مــې کړي

* * *

ستـــورو تــه ګورم سترګکو نه وهې

دآسمـــان پیـــغله پــه ګډا ښکاري

ځمکـــې تـــه ګورم چې نشه نشه ده

غرونه رغونه په موسکا ښکاري

* * *

آسمانه وایه څه زیري لري

دباد له غیږي نه پیغام راکه

زه دې قربان شم له درا نه سکوته

یو سکوت مات کړه ترې آرام راکه

* * *

ستا له درنې او له نا پایې فضا

ما ته ګونګې شا نتې آواز راځي راځي

ستا ددې مستو تو پانو له څپو

یو نوي شور او نوي ساز راځي

* * *

آسمانه پوه مې کړه د خداې له پاره

ستا په ګونګې ژبه پوهیږمه نه

ډالۍ

اروښاد اسحاق ننګيال

لږ راته وسپړه دهن غوټې

نږدې دي شونډو ته رسيږمه نه

* * *

آسمان ولې راته حال نه وايې

چې خلک پاڅيدل وطن ويښ شو

ولې ناره ولې فرياد نه کوي

چې خزانې مړاوې ګلشن ويښ شو

* * *

ولې دانه وايې په چيغو چيغو

چې د ظلمت ماڼې نسکوره شوله

ولې دانه وايې په مسته ژبه

چې د عيشو نو دنيا توره شوله

* * *

ولې دانه وايې چې ونړېده

داد عمرونو د ظلمونو زندان

ډالۍ

اروښاد اسحاق ننګیال

ولې دانه وایې چې و پرزیده
دبد مستیو او بزمونو سلطان

* * *

آسمانه ووایه چې ما تې شولې
لاس او پښو نه دپیړیو کړې
وایه چې راغلې په مسکیو شونډو
دسرو زرمونو دبریو ډالۍ

* * *

آسمانه ځار دې شم درو ګرځمه
خلکو ته زیرې دبدلون ورکه
ټولې دنیا او دنیاوالو لره
خبر زمونږ د پاڅون ورکه

* * *

آسمان ویښ شه توپان وخوځوه
آوازه دې تندر ته دې زور ورکه
چا ته په قار شه چا ته ومسیږه
خپلو ته شور دښنو ته ګور ورکه

بغلان

۱۳۵۷/۲/۹

تا یادومه

ډیر مې یادیږې په رب قسم دې

ستا نر مې نر مې خوږې خبرې

ډیرمې یادیږې په خوب او وینه

ستا پستې شونډې لکه شکرې

* * *

ښکلې بهار دې هر خوا ګلونه

ورو ورو خوځیږې، څانګې ښاخونه

په ګلو اورې دشبنم څاڅکې

په چکرو تې بیا مستې نجونه

زاڼو هوا کې امیل جوړ کړې

چوغکې ګرځې ډلې خیلو نه

مسته هواده مسته فیٔا ده

له ګلو خیږې خواږه عطرونه

مينډو پلرو له لاسو نيولې

خپل نازولې تنکې بچو نه

زه غمو وړې

په حيرت تللې

(يو ازې ناست يم تا يادومه) (۱)

يه زو يه زو يه ګلا لې زويه

زه به دې هير يم که دې يادېږم

زه چې هر څو ځان مشغولومه

خو ته را ياد شې نو بيا ژړيږم

چې ستا په شانته کوم کو چنې وينم

زه لکه شمعه ورته ويليږم

چې ستا د څښو کاږه په زړه کړم

کله مو سکې شم کله غميږم

که هر څو زړه ته ډېرې ميد م

نه مې هيريږې که هم بيديږم

زه غموړوې

په حيرت تللې

(يو ازې ناست يم تا يادومه)

که هر څو مله مې وخواته راشې

رالره جوړ کړې تاوده بزمو نه
هر څو مې ښکلې که غيرې کې نيسې
څو په ماموښی جوړه تيو نه
که ځو يې لمس کړم غوښن ورنونه
هر څو که بزم د ځوانې تود شي
هر څو که تش کړم ميو خمونه
هر څو نشې مي له عقله خلاص کړې
هر څو مې مست کړې خوارۀ عشقونه
په رب قسم دې چي ته را ياد شي
په ما شي زهر واړه خوندونه
زه غمووړې
په حيرت تللې
(يوازې ناست يم تا يادومه)
ورځ خو لا ښه وې په دنده بوخت يم
لعنت په شپې شه بده تيريږي
اوړم را اوړم قرار مې نه شي
بستر مې او ښکولا ندې ډوبيږي
خو که يو ځل مې پرېښناتې يو سې
له ځايه خيز کړم زړه مې درځيږي

ډالۍ

اروښاد اسحاق ننګیال

وایمه نه چې (آرش) مې لوښ وي

وایمه نه چې ساړه بې کیږي

ها خوا او دې خوا ته مې لاس اوږد کړم

خو په بچې مې لاس نه لګیږي

له ویرې پاڅم یو ټکان و خورم

شپه مې همداسې ټوله تیریږي

زه غمو وړې

په حیرت تللې

(یوازې ناست یم تا یادومه)

جلال آباد

۱۳۶۱ / حوت / ۱۸

(۱) دلایق له یوه شعر څخه نقل شویدي.

هغو ته چې ترخيص يې نه دې اخيستې او په داوطلبانه توګه ځارندوې په ليکو کې پاتې دي.

د انقلاب ساتونکي

ملــګرو ګـــــورې دې خورو درو نه
د شـــــاه زلميــــو تــــرانې راځې
ګورې چې ويښ شول د همت بچورې
دغرو له څــو کـــــو زمزمې راځې

* * *

ګورې چې وښو ريـــــدل وخوځيدل
ګورې چې مستي شوي زمريانو ډلې
ګورې چې وا لوتل په هـسکو تــږو
دا دشا هينو او بـــازانـــــو ډلې

* * *

ګورې له تيکو تورې ووتــــــلې
ګورې چې وبريښيده خړه فـــضا
ګورې چې وغوړيده و ټوکـــيده
په غرورغونوکې موسکا موسکا

* * *

ګورې چې ورانې شوي دويـــــنو لارې

ګورې چې زړه د (پانګوال) و چاودېده

ګوري چې هلته ارتجـــاع بـــوره شوه

ګورې چې دلته ی‌لمت و ړنګـــــيده

* * *

ګوري چې توري وريځې وتښتـــيدې

ذ آسمان پيغله په ګـــــدا راغـــله

ستورو ته و ګورې چې ونڅـــــيدل

د ځمکې شونډو ته خنـــدا راغـــله

* * *

کورې چې بلې شولې ســـري سکروټې

پکې ايرې شول د ډالـــرو بچـــيان

ګورې زمونږ د پيغلو اوښکو سين کې

ډوب شول لاهو شول وطنې پرنګيان

* * *

ګورې په وچو ګردو هـــلو شونـــډو

خوږه غوندې خندا راغـــله راغـــله

ګورې په سو يو کړيد لـــو زړګـــو

جذبه دمينې او وفــا راغـــــله

* * *

ګورې په وچــو ګـــردو هلو شوندو

خوږه خوږه غوندې خندا راغــله راغله

ګورې په سويو کـــرېـــدلـــو زړګو

جذبه د ميـــنې او وفـــا راغـــله

* * *

ګورې ددې وطن رښتـــينې بچــيان

د خپلې خاورې سا تندوي شول که نه؟

ګرېږې په خپله خوښه داننـــګيــالې

چې داو طلب د ښارندوی شول که نه؟

* * *

دغه اتل او سر ښندو نـــکې زلمې

ګورې هادې دانقلاب شــول که نه؟

ګورې ددې وطن بــا تـــوره زامـن

حامې، حافظ د نوي باب شول که نه

۱۳۶۲ / ۳ / ۲۸

ثور انقلاب دلارې شهیدانو ته

د وینو سرود

آسمانه ستا په لــــویــه لـــــویه دړه

وایه دا ســــرې لمبې د اور څـــه دي

داچې تا سو ځې درنــــه زړه وبــاسې

کړیکې د تندر لور پــــه لور څــــه دې

* * *

دا جادو ګر ماښام پــه څه مست شوی

چې د افق لــه شونـــډو رنګ اخلي

دا توپاني سیلې یـــاغــې دي ولې

چې برا او بحر نه قـــالنګ اخـــلي

* * *

ولې دوریځو شوي جامې بـــدلې

داخړې خړې ولې سري ښـــکاري

دغه تور سري د عمرو نو کونډې

لکه د ناوو پلو شي ښکـــــارې

* * *

داد فلک له سرو خونـــيو سترګو

ولې دو ويـــــنو فـــوارې اورې

دا دوزخې آسمان په څه ژړيږي

تږتږې تږتږې قطري قطري اورې

* * *

دغه دهسکو غرو رغو نوتل کې

ولې دا مـــړې اود آمـــو په سينو

داد هـــلمنـــــد اود آمو په سينو

ولې داغـــلې څپې ونڅـــــيدې

* * *

دا ليونې برښنا په څه پړه کيږي

له قهره ډکـــه ده او زور ښيې

ولې راباسي د او رو نـــو چړي

وريځې شړي توپان ته لورښيې

* * *

آسمانه ووا يه قربان دې شمـــه

دا ليو نې طبيعت ياغې دي ولې

لړ.خو مې و سپړه دامړ اوی ولې

دا سرګردان جهان باغي دې ولې

* * *

خو.

زه دې لــــه سوې در ديدلې زړه نه

داغـــلې غلې تــــرانــې اورم

ته چې مدام بـــولـې دوينو سرو د

زه دې همد غـــلته نــارې اورم

* * *

دا بريښنا نه ده چې رڼـــا خوروي

دا شفق نه دې چې ګلګون ښکارې

آسمان دادې ځوانيمرګـــې ويني

چي يې غوټيو کې ژوندون ښکاري

* * *

آسمانه وغـــــړوه ږغـــــړوه

د لـــوی فتحو او رزمو سازو نه

تـــوپـــان ته ووايه چي ورپوي

د سرو قبـــرونو بخملې تو غونه

* * *

د ستا شفـــــــق به شهيد له وينو

رنګو نـــــه اخلې او ځليږي پسې

د ستـــــا شفق به د شهيد له وينو

رنګـــــو نه اخلې او ځليږي پسې

د ستا د تندر او توپان زړه کې به

د انقلاب و نـــــه لوييږي پسې

کابل

۱۸/ ۶ / ۱۳۶۳

و پوښته آسمان نه

زه هغه زلمي یم چې له سرنه تیریدلې شم
زه مې ککرې باندې میچنې ګرځولې شم
زه د ځان په وینو لوبیدلې لمبیدلې شم
زه تورو باروتو کې داور تخم کرلې شم
زه مې په منګولو کې اورونه اوبولې شم
وپوښته غیرت مې له آسمان او کهکشان ځینې
پورته له آسمان ځینې ښکته ټول جهان ځنې

* * *

و پوښته آسمان نه چې یې څومره ازمویلې یم
څومره یې په تورو په ننګو نوکې لیدلې یم
څومره لکه تندر د دښمن په سر لویدلې یم
څومره لکه اوسپنه اورو نو کړولې یم
څومره سرو ګولو ته لکه غر هسې دریدلې یم
کو مې فلکې کړیکې له هوډه ګرځولې یم؟
زما په یوې چیغې اسرا فیل رالړزیدلې دي
زما په یوه قهر باندې تندر ریږدیدلې دي

* * *

و پوښته آسمان نه چې يې بل څوک خم ليدلې دي
کوم چې ياغې شوي سيلا وو نه مهارولې شي؟
يادو ينو سين کې لکه مست او توپانې ماهې
اړخ په اړخ را اوړي ګډيدلې لمبيدلې شي
داسې قيامتې لکه داور او د سيندو نو خداې
کوم چې دوزخو نه خورې سکروټې هضمو لې شي
آيا بل به وي داسې انسان په انسانانو کې
داسې قهرمان د ټول جهان قهرمانانو کې؟

* * *

وپوښته آسمان نه ور ته ووايه چې ووايې
دغه انسان څوک دي دا اتل او قهرمان چيرې
داد دنيا وا لو دنياوو د سرونو تاج
داد غيرتونو، همتونو پهلوان چيرې
وپوښته آسمان نه دابه چيرې روزل شوي وي
دادده ټبوبې دده نسل او نيا کان چيرې
دا هغه افغان دې چې يې ټول جهان کيسې کوي
ځمکه پرې نازيږي د غيرت يې تما شې کوي

۱۳۶۲/ ۸/ ۱۹